

Иванчо знае, че Янка самичка си е набрала по ливадитѣ тѣзи цвѣтенца и че тя ще направи отъ тѣхъ пѣстра китка, която ще подари на майка си...

Калинка-Малинка.

РОСИЦА

(Гледай началната картинка).

— Иди, Росице, съ стомничката на чешмата за прѣсна водица, каза Росицина майка.

— Не искамъ, мамо; ще си поиграя съ дружитѣ си, послѣ ще отида . . .

— Такава ли си била ти непослушница? Азъ ще отида сама, каза майката и трѣгна.

На Росица стана мжно за гдѣто не послуша майка си. Тя се затече, взе стомничката отъ ржцѣтѣ ѝ, па отмина мълчешката.

— Чувай, Росице! Внимавай да не счупишъ стомничката, защото е нова и скъпа, каза майката.

Росица нищо не отговори. Напълни стомничката и се върна за у дома си.

Тя мина край полянката, гдѣто играеха дружитѣ ѝ. — „Най-хубавата игра безъ мене сж изиграли; ахъ, тая мама, колко лошо направи, гдѣто ме вика! — си каза Росица загледана въ играта.

— Плѣсъ! Стомничката се изплѣзна изъ ржцѣтѣ ѝ, падна долу и се разби на парчета.

— Какво ли ще каже сега мама?! . . продума смаяната Росица и сълзи закапаха отъ очитѣ ѝ. . .

Генчо.